LA JUMĂTATEA CICLULUI OLIMPIC
Montreal'76-Moscova'80

VOLEIUL CONTINUĂ SĂ COBOARE SUB NIVELUL CONDIŢIILOR ŞI CERINŢELOR ACTUALE! DE CE? PÎNĂ CÎND?

ÎN DEZBATERE: CAUZELE REGRESULUI, CĂILE ŞI MIJLOACELE DE REDRESARE

De cînd voleiul a intrat în rîndul disciplinelor olimpice (Tokio, 1964), **reprezentativele noastre n-au izbutit niciodată să urce pe podiumul supremei întreceri.** Dealtfel, echipa feminină nu a avut decît o singură dată acces la turneul final (1964), deoarece n-a obţinut calificarea, iar cea masculină a marcat un descrescendo pe scena olimpică: după locul 4 la Tokio, s-a retras de la ediţia mexicană (1968) şi a reintrat în 1972, la München, cu un loc 5. **Apoi, ambele echipe şi-au propus prezenţa între finalistele de la Montreal, dar n-au reuşit-o.**

Acelaşi obiectiv este şi acum prioritar pentru formaţiile noastre reprezentative. Încadrat însă într-un context mai cuprinzător, care vizează revenirea voleiului românesc în rîndul elitei mondiale, unde – cu ani în urmă – se afirmase viguros. Aceasta, deoarece **ECHIPELE NOASTRE REPREZENTATIVE AU MARCAT O EVIDENTĂ INVOLUŢIE PE SCARA VALORILOR INTERNAŢIONALE,** care rezultă clar din comparaţia următoare: între 1955 (prima medalie) şi 1966 (deci într-un interval de 11 ani) formaţia masculină a participat la 4 ediţii ale „mondialelor" şi la 3 ediţii ale „europenelor", cucerind tot atîtea medalii (1 aur – 4 argint – 2 bronz), pentru ca în următoarea perioadă de 11 ani (1967-1978), tot la 7 participări la C.M. şi C.E. să realizeze abia două „bronzuri" la „europene"! Echipa feminină cîştigase în aceeaşi primă perioadă o medalie de argint la C.M. şi una de bronz la C.E., pentru ca în a doua să nu mai aibă acces pe nici un podium! Încercări de redresare, nesprijinite însă de măsuri realmente salutare – şi ca atare, infructuoase – s-au făcut în ultimii ani. După medalia cucerită de voleibalişti la C.E. de la Helsinki, anul trecut, se spera într-o ascensiune a echipei noastre. Din păcate, **al doilea an al ciclului olimpic a dovedit că „bronzul" finlandez a fost o simplă amăgire.** Campionatul mondial din Italia ne-a rezervat o cruntă decepţie: **locul 13! UN LOC CARE PĂTEAZĂ CARTEA DE VIZITĂ, PRESTIGIUL VOLEIULUI NOSTRU.**

Constatăm, deci, acum, la jumătatea ciclului olimpic, **că au fost ratate primele şanse de calificare la Olimpiadă.** Mai rămîn campionatele europene de anul viitor, din Franţa, la care se acordă cîte un singur loc, şi turneele preolimpice de la începutul lui 1980 (două locuri la băieţi, unul la fete).

Comportarea ambelor noastre reprezentative de seniori, dar şi a celor de juniori mari, a fost în această perioadă total nesatisfăcătoare, ceea ce ridică serioase semne de întrebare privind **CONCEPŢIA şi calitatea pregătirii la toate eşaloanele, CRITERIILE DE SELECŢIE, STILUL DE MUNCĂ şi ORIENTAREA federaţiei în impulsionarea activităţii, CLIMATUL şi RELAŢIILE existente în volei.**

În acest context, se pune întrebarea: **ce posibilităţi de redresare are voleiul nostru şi ce trebuie făcut pentru ca el să le fructifice?**

Cauzele rezultatelor nesatisfăcătoare şi căile de redresare ale acestui sport formează obiectul dezbaterii de faţă, la care am invitat o serie de specialişti, consemnîndu-le opiniile cu dorinţa de a sprijini eforturile pentru o activitate cu adevărat eficientă – la toate nivelurile – în perioada care ne mai desparte de Jocurile Olimpice.

Evoluţia reprezentativelor noastre în...

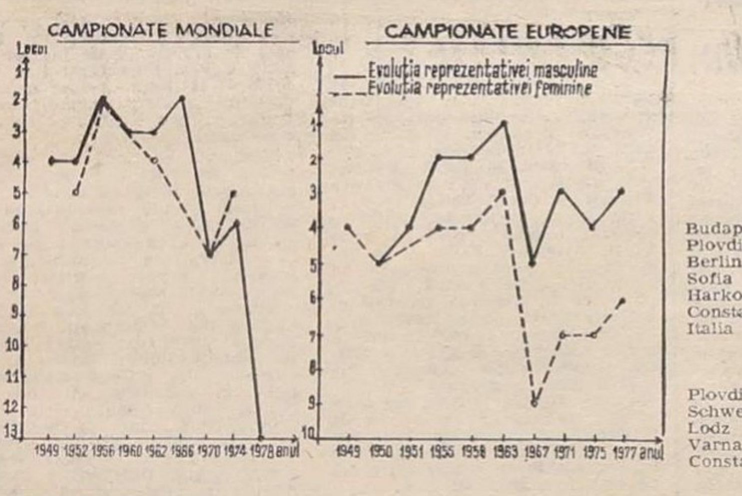

TURNEELE ANULUI 1978

	Participante	Locul ocupat
MASCULIN		
Budapesta	4	1
Plovdiv (J.B.)	5	2
Berlin	6	2
Sofia	8	7
Harkov	10	9
Constanţa	8	5
Italia (C.M.)	24	13
FEMININ		
Plovdiv (J.B.)	4	1
Schwerin	6	6
Lodz	6	5
Varna	10	9
Constanţa	5	2

EFORTURI SPORITE PENTRU REFACEREA TERENULUI PIERDUT!

RODICA ŞICLOVAN, secretarul F. R. Volei: Cauzele comportării nesatisfăcătoare a voleibaliştilor noştri la campionatele mondiale sînt multiple şi ele vizează: slaba pregătire a sportivilor pe parcursul celor şase luni de activitate în cadrul cluburilor; începerea acestui sezon competiţional cu o altă conducere tehnică; recuperarea celor doi titulari ai formaţiei — Oros şi Dumănoiu — cu o întîrziere de trei luni de la începerea pregătirilor; lipsa de răspundere manifestată de jucători atît în etapele de verificare, cît şi pe parcursul campionatelor mondiale; inexistenţa unui sextet de bază; folosirea nejudicioasă a schimbărilor în timpul meciurilor; lipsa unui climat de colaborare şi de respect reciproc între sportivii celor două mari cluburi — Dinamo şi Steaua —, precum şi faţă de antrenori; abordarea fără angajamentul aşteptat a jocurilor oficiale de către jucători şi antrenori; pe tot parcursul pregătirii, sportivii nu au atins niciodată forma sportivă; slabă receptivitate a colectivului de tehnicieni faţă de hotărîrile şi indicaţiile colegiului de antrenori şi ale biroului federal; insuficienta colaborare cu Centrul de medicină sportivă pentru realizarea probelor de testare la locul de pregătire în regim de efort.

În perioada următoare, ne aşteaptă o muncă intensă pentru refacerea terenului pierdut. În acest sens, încă din prima etapă a campionatului masculin se va trece la o urmărire foarte serioasă a jucătorilor susceptibili de selecţionare, atît în ceea ce priveşte evoluţia lor în timpul meciurilor, cît şi din punct de vedere al pregătirii zilnice. De asemenea, se vor efectua controale la nivelul secţiilor pentru a se vedea în ce măsură acestea sînt preocupate de realizarea unui proces instructiv la nivelul cerinţelor actuale. În privinţa pregătirii tehnico-tactice a sportivilor, urmărim o mobilizare responsabilă a tuturor specialiştilor pentru eliminarea carenţelor care se manifestă în jocul selecţionabililor, pentru îmbunătăţirea rezistenţei lor la efort, singurele criterii de apreciere fiind doar parametrii jucătorilor de nivel mondial. Totodată, se va urmări îmbunătăţirea selecţiei şi a concepţiei de joc, care trebuie să corespundă exigenţelor internaţionale.

N.A. Din lungul inventar de accente critice lipseşte — din păcate — nota autocritică. Şi era cazul mai mult ca oricînd!

FETIŞIZAREA TALIEI ŞI DEMONETIZAREA INSTRUIRII

„AM PREZENTAT UN LOT MAI ÎNALT DECÎT CELE ALE ECHIPELOR CARE AU URCAT PE PODIUM, DAR NE-AM CLASAT PE... LOCUL 13"

NICOLAE SOTIR, antrenor emerit: S-au făcut mai multe greşeli care au dus la involuţia echipei masculine. **În primul rînd – orientarea în ceea ce priveşte selecţia** în lotul naţional. De cîţiva ani s-a lansat ideea căutării unor elemente de talie foarte ridicată pentru voleiul de performanţă, idee care nu este rea atîta vreme cît nu sînt încălcate celelalte criterii importante ale selecţiei pentru volei. Dar talia a ajuns pînă la urmă un adevărat fetiş, care a grevat şi asupra selecţiei în lotul naţional. **Am prezentat la campionatul mondial recent încheiat un lot MAI ÎNALT decît cele ale echipelor care au urcat pe podium. Dar acest lot înalt S-A CLASAT ABIA PE LOCUL 13!** Orientarea exclusivă către jucătorii de mare gabarit nu s-a dovedit a fi cea mai bună! Pentru simplul fapt că **jucătorii noştri foarte înalţi nu dispun de calităţile necesare cerute de voleiul de înaltă performanţă:** viteză, îndemînare, coordonare. Am „enunţat complet chiar la ridicătorii de talie mică (cele 4 semifinaliste au avut ridicători între 1,77 şi 1,87 m) şi de aceea jocul nostru suferă, are un conţinut tactic sărac. Deoarece ridicătorii coordonatori foarte înalţi au posibilităţi reduse.

De aici a decurs şi o anumită concepţie de pregătire... Instruirea a suportat consecinţele de rigoare, fiind coborîtă la posibilităţile modeste ale giganţilor noştri: jucători lenţi, slabi apărători, cu oarecare eficienţă doar în acţiunile de atac clasice, simple, fără combinaţii. Pe de altă parte, a rezultat că nu au fost dezvoltate nici calităţile fizice modeste ale sportivilor noştri.

Dat fiind faptul că obiectivele calificării pentru J.O. – campionatul european de anul viitor sau turneul de calificare – sînt foarte aproape consider că trebuie acţionat cu fermitate în următoarele direcţii: 1). Selecţionarea în loturi a acelor sportivi care corespund în primul rînd sub aspectul calităţilor specifice voleiului, ştiut fiind că un joc modern şi eficace nu se poate realiza cu jucători unilaterali (cum am prezentat la C.M.), ci compleţi; 2). luarea în considerare a calităţilor psihice de mare competitor (neglijate în ultimii ani); 3). punerea unui accent cu totul deosebit pe latura tehnică în cadrul antrenamentului; 4) alcătuirea de către antrenorii loturilor a unor fişe individuale şi obligativitatea antrenorilor de la cluburi de a efectua programe speciale de pregătire cu selecţionabilii ţinînd seama de cerinţele şi indicaţiile cuprinse în fiecare fişă; 5) urmărirea permanentă a antrenamentelor şi jocurilor acelor echipe care furnizează elemente loturilor; 6) participarea la turnee şi competiţii de verificare numai alături de cele mai puternice echipe, ceea ce ar permite atît creşterea valorică a reprezentativelor noastre, cît şi posibilitatea cunoaşterii mai temeinice a stilului de joc şi potenţialului principalilor adversari.

NU 12 JUCĂTORI, CI O ECHIPĂ!

GHEORGHE NEAGU, instructor la cabinetul metodic al clubului Steaua, membru al Biroului federal: Problemele sînt foarte multe şi complexe. La noi la Steaua, spre exemplu, am încercat (şi cred că am reuşit) să realizăm o ECHIPĂ, care să acţioneze ca un mecanism bine pus la punct, pentru aceasta făcînd front comun, club-antrenor-medic. Am pornit de la acest exemplu, pentru că, după opinia mea, este ceea ce a lipsit reprezentativei noastre masculine. La C.M. **noi n-am avut o echipă unită, puternic sudată, care să poată face faţă greutăţilor, ci 12 jucători.** Au existat disensiuni între voleibaliştii noştri şi cei dinamovişti, între cei mai noi în lot şi cei cu stagiu mai îndelungat, disensiuni care în loc să fie aplanate au persistat şi s-au adîncit. Aici, ar fi trebuit să intervină şi cluburile, dar ne-am mulţumit cu faptul că antrenorii nu ne-au prezentat nici un caz de abatere disciplinară, de sustragere de la pregătire. Deci, aparent totul era normal; dedesubt însă...

LA JUNIORI — PÎNĂ ACUM — DOAR CANTITATE!

MARCEL ŞERBAN, antrenor la lotul naţional de juniori. Generaţia jucătorilor de 17—18 ani este o generaţie din rîndul căreia se pot ridica elemente de valoare, pentru că mulţi sînt foarte buni. Numai că trebuie făcut ceva pentru ei, prin angrenarea lor într-un sistem competiţional mai eficient decît cel existent. **Actuala divizie de juniori slujeşte acţiunii de depistare a unor elemente de perspectivă, dar nu asigură şi creşterea lor valorică, promovarea celor mai talentaţi în eşaloanele superioare ale performanţei.** Argumentez aceasta arătînd că drumul de la juniori (deci, de la faza incipientă a marii valori în volei) la seniori — acolo unde poţi da măsura talentului — se face prea lent, cu destule bariere, ridicate mai ales de cluburile şcolare care, în dorinţa de a obţine rezultate, îi reţin mai mult decît trebuie pe cei mai valoroşi sportivi. Pe de altă parte, **mi se pare că din masa mare de sportivi existenţi în divizia juniorilor se afirmă totuşi foarte puţini. Sînt 80 de echipe de băieţi şi fete dar, din păcate, cantitatea nu este însoţită şi de calitatea corespunzătoare.** Dintr-o întreagă divizie nu poţi forma mai mult de patru echipe cu elemente de reală perspectivă!

Primul pas al trecerii spre calitate ar fi, după părerea mea, reciclarea şi reexaminarea antrenorilor care lucrează cu juniorii. Al doilea, responsabilizarea celor consideraţi în stare să lucreze la temelia performanţei astfel încît ei să facă totul pentru a da voleiului jucătorii de care acesta are nevoie. Actualmente, din zecile de secţii de juniori existente în ţară puţine îşi aduc o reală contribuţie la marea performanţă. Şi ca să exemplific, voi aminti doar pe cele din Constanţa, Tulcea, Timişoara şi Ploieşti. Îmbucurător este faptul că se afirmă cîteva centre noi, cum ar fi cele din Satu Mare, Zalău, Ocna Mureş, care se remarcă, în special, pe planul selecţiei, dar constatăm cu regret dispariţia altora — Rm. Vîlcea, Cluj-Napoca, Braşov —, care ne obişnuiseră cu aducerea în scenă a unor tineri talentaţi. Ei, dacă toată lumea ar munci serios!...

SECŢII DE VOLEI	Unităţi	Clase	Nr. elevi
Şc. generale	36	94	3000
Licee	5	13	400
Cl. şcolare	56	387	7000

● La cluburile sportive şcolare există 142 norme didactice.

PREA PUŢINE ECHIPE DE VALOARE ÎN PRIMA DIVIZIE

GEORGE EREMIA, şeful sectorului jocuri sportive la clubul Dinamo: Voi începe prin a afirma un lucru foarte cunoscut, dar, din păcate, neglijat la noi de mai multă vreme: **campionatul este cel care poate da măsura valorii echipei naţionale;** dispui de formaţii bune în prima divizie, atunci şi lotul reprezentativ va obţine rezultate apreciate. Dar, la noi, procesul de involuţie al majorităţii divizionarelor A este evident şi nu s-a făcut nimic pentru a fi oprit. La băieţi, se detaşează invariabil **Steaua** şi **Dinamo,** iar la fete **Dinamo** şi **Penicilina.** Astfel s-a ajuns ca pentru alcătuirea lotului naţional să nu existe prea multe variante, dar şi în această situaţie selecţia în lot nu mi s-a părut că s-a făcut după criterii obiective, lăsîndu-se de-o parte jucători cu calităţi dovedite: Chiş — deşi anul trecut la „europene" a fost unul dintre cei mai lăudaţi — şi Păuşescu, ca să mă refer doar la jucătorii de la Dinamo...

De la clubul nostru au fost selecţionaţi Oros, Dumănoiu, Enescu — veniţi mai tîrziu la lot, din motive obiective —, Gîrleanu şi Tutovan. Alături de ei, antrenorul Wiliam Schreiber, care a funcţionat ca secund. Deci, nu se poate spune că n-ar fi existat o bună cooperare club-echipă naţională, întrucît şi ceilalţi componenţi ai lotului — toţi de la Steaua — aveau alături pe antrenorul lor de club Aurel Drăgan. **Că ei nu au alcătuit un plan de pregătire a selecţionabililor pentru perioada în care aceştia s-au aflat la cluburi, este una din importantele greşeli săvîrşite.** Totodată, se stabilise ca, pe timpul campionatului, lotul să se reunească o zi pe săptămînă pentru o şedinţă de pregătire. **Dar nu s-a realizat nimic. Deci, o altă fisură, cu consecinţe negative asupra muncii la lot.**

Ştiind cîtă nevoie are voleiul nostru masculin de elemente de perspectivă, ne preocupăm în mod serios de depistarea şi creşterea unor tineri dotaţi pentru acest joc. Deocamdată, **Mihăiţă Niculae, Ovidiu Ghizdavu, Gheorghe Zamfir, Florin Oltean** şi **Mihai Slabu,** la cei 16—17 ani, se pare că au o valoare mai bună decît au avut-o, la aceeaşi vîrstă, **Oros** şi **Dumănoiu.** Ne vom strădui ca ei să confirme curînd speranţele...

EXPERIENŢE LA LOTURILE REPREZENTATIVE?

Pentru toată lumea este clar astăzi că loturile reprezentative sînt încredinţate spre pregătire celor mai buni tehnicieni din ramura respectivă. Tehnicieni care se angajează să îndeplinească obiectivele de performanţă stabilite. Voleiul pare să facă opinie separată. Acum un an, după retragerea de la lotul masculin a lui George Eremia, Biroul federal l-a desemnat ca antrenor principal pe **Aurel Drăgan** care, cînd i s-a comunicat hotărîrea, ar fi spus că nu s-a schimbat cu nimic, ci a rămas acelaşi Drăgan care fusese scos de la echipă în 1976 (ca urmare a faptului că a ratat calificarea pentru J.O. de la Montreal). Secundul acestuia, **W. Schreiber,** a fost numit la lot, deşi nu... ieşise bine din teren; abia începea să cîştige experienţă ca antrenor la echipa sa de club. Acesta nici măcar nu fusese înştiinţat că va funcţiona la lot! În aceeaşi perioadă, la lotul feminin a fost numit ca secund fostul internaţional **G. Bartha,** care, spre deosebire de Schreiber, nu antrenase şi nu avea nici măcar perspectiva de a antrena o echipă!! Fără a diminua astfel merituoasa activitate ca jucători a celor doi foşti internaţionali, numirea lor la loturile reprezentative de seniori şi senioare — fără a avea o experienţă oarecare în antrenorat — a fost total nejustificată. Şi nu le-a făcut nici lor un serviciu, dar nici loturilor. Meseria de antrenor are şi ea nevoie de o oarecare perioadă de învăţare. Iar la reprezentativele ţării nu trebuie, în nici un caz, făcute experienţe...

COMPETIŢIE DE REGULARITATE SAU AMÎNĂRI CU... REGULARITATE?

Credeam că experienţa anului precedent, cînd în campionatele republicane am consemnat supărător de multe amînări, a fost suficientă pentru ca toate cluburile să înţeleagă că nimeni nu are voie să se joace de-a... întrecerea, iar federaţia că acest sistem împietează asupra întregii activităţi. Dar, nu s-a întîmplat aşa. Noua ediţie a diviziei feminine a şi marcat în primele două etape tot atîtea reprogramări. Beneficiare: echipele **Dinamo** şi **C.S.U. Galaţi,** care tocmai în această perioadă au crezut de cuviinţă să participe la nişte turnee peste hotare.

Sînt unii care susţin că, dată fiind valoarea nu prea ridicată a întrecerilor din campionat, asemenea turnee ar contribui la creşterea valorică a echipelor. De acord. Însă nu este oare mai bine ca participarea la diferite concursuri internaţionale să se facă în pauzele competiţionale, tocmai pentru a asigura continuitate în pregătire? Maestra emerită a sportului **Eugenia Rebac** ne spunea referitor la aceasta că **„participarea la turnee puternice** (n.r. — puternice, reţineţi!) **este foarte utilă pentru orice voleibalist, dacă aceasta se face ca prelungire a activităţii, în pauza dintre campionate".** Opinie pe care o socotim foarte judicioasă.

ANTRENORII AU NEVOIE DE RECICLARE!

Cu diversele prilejuri în care am fost alături de reprezentativele noastre la competiţii, am avut curiozitatea să urmărim felul în care se desfăşoară antrenamentele unor echipe străine valoroase. Am constatat că tehnicienii noştri nu aveau o astfel de curiozitate! De ce? Socoteau probabil că nu au nimic de învăţat... Comparînd însă desfăşurarea antrenamentelor, am observat că există foarte multe diferenţe. Bineînţeles, în defavoarea tehnicienilor noştri. ***Echipa masculină a Poloniei, de pildă, desfăşoară o încălzire complexă, cu unele elemente de yoga care nu numai că o fac atractivă, ci duc la pregătirea tuturor muşchilor pentru efort şi la abordarea mai angajantă a părţii fundamentale a lecţiei. Din antrenamentul fără minge al reprezentativei feminine poloneze, nu lipseau elemente de atletism (sărituri de pe loc, peste garduri dispuse foarte aproape unul de altul pe circa 50 m), iar în partea fundamentală a antrenamentului sextetul de bază era pus în condiţii dificile de joc prin dispunerea celor 6 rezerve în poziţii optime de apărare (blocaj pe o direcţie de atac dinainte cunoscută, dispunerea în linia a doua pe zonele neacoperite de blocaj).*** *În acest fel întregul lot era ţinut în stare continuă de antrenament, pe reprize. În contrast, antrenorii noştri făceau o încălzire banală, incompletă, în mare parte plicticoasă, nu foloseau elemente atletice bine alese, exersau — de pildă, — atacul fără blocaj, adică în condiţii „afară de concurs", în jumătate din timpul de lucru efectiv jucătoarele deveneau pe rînd... spectatoare. Antrenamentul voleibaliştilor cehoslovaci pentru jocul cu echipa noastră, la C.M., a avut drept ţel principal exersarea serviciului razant, puternic, între linii (circa 45 de minute). Toţi jucătorii au fost obligaţi de antrenorul Peter Kop să exerseze acest gen de serviciu. Şi toţi îl executau bine, în scopul tactic urmărit. La noi, există o foarte mare libertate de execuţie, la discreţia fiecărui jucător (fiindcă toţi prezintă limite tehnice). Şi fiecare ştie să servească într-un singur fel, deşi adversarii prezintă de multe diferenţe la preluare şi la construcţia atacului la preluare. Şirul exemplelor poate continua. Deşi nu avem pretenţia specialiştilor practicieni sau teoreticieni, ni se pare că antrenorii noştri au rămas cam în urmă cu concepţia de pregătire. Şi rezultatele echipelor noastre confirmă aprecierea. Fără îndoială, s-ar cam impune o reciclare urgentă a tehnicienilor din volei (nu prin referate care nu spun mare lucru, ci pe „viu", prin activităţi practice!). Dar se va găsi cineva să facă...*

RĂDĂCINILE EŞECULUI USTURĂTOR DE LA CAMPIONATUL MONDIAL ÎMPÎNZESC ÎNTREGUL VOLEI MASCULIN

● Greşeli ale activului retribuit al federaţiei, ale antrenorilor şi sportivilor ● Din 1974, federaţia nu a avut o idee clară de dezvoltare a voleiului

AUREL DRĂGAN, antrenorul echipei masculine Steaua: Patru categorii de motive au făcut ca reprezentativa masculină să ajungă nu pe podiumul C.M. — aşa cum ne propusesem —, ci pe un cvasiincredibil loc 13! Aceste cauze îşi au rădăcinile în situaţia de fapt a întregii mişcări voleibalistice de la noi. Primul grup de motive derivă din VALOARE. Voleibaliştii noştri au serioase lacune în sfera cunoştinţelor individuale (a tehnicii), precum şi reduse posibilităţi de adaptare la situaţii şi cerinţe noi. Al doilea grup de motive — pentru care ne însuşim vina noi, antrenorii care am pregătit echipa naţională — porneşte de la primul (ca factor limitativ principal) şi se numeşte PREGĂTIRE, ale cărei deficienţe au împiedicat randamentul optim la C.M. Volumul de lucru a fost insuficient faţă de cerinţele pe plan mondial; **din 25 de sportivi chemaţi la lot, doar 5 au efectuat întregul program;** am greşit acordînd o atenţie nejustificat de mare reintegrării sportivilor Oros şi Dumănoiu, care n-au putut efectua decît jumătate din pregătire; **am cedat insistenţelor secretarei federaţiei, Rodica Şiclovan, şi ale antrenorului federal Dedu Matei şi am renunţat la sistemul 4+2, care se potrivea mai bine din punct de vedere tactic unei echipe fără un coordonator de joc de clasă;** n-am avut o linie bine conturată în privinţa folosirii jucătorilor în formaţiile pe care le fixasem. (Oros avea poate dreptate cînd, într-o recentă şedinţă de analiză cu jucătorii, ne reproşa că nu am pregătit minuţios finalurile de set şi de meci. Într-adevăr, cînd lucram ca secund al lui N. Sotir, asemenea pregătiri se făceau, jucînd seturi cu handicap). Totuşi, cei ce ne-au controlat (federaţia, secţia de performanţă a C.N.E.F.S.) au apreciat ca bună pregătirea!!

Între cauzele DISCIPLINAR-EDUCATIVE, amintesc cîteva mai importante: **neprezentarea sau plecarea unor jucători din locurile de pregătire; neangajarea totală la programul impus; nerespectarea regimului vieţii sportive** (Tutovan, Bădiţă, Enescu, Chifu, Dumănoiu). În fine, STĂRILE CONFLICTUALE au diminuat potenţialul echipei: animozităţi stîrnite de „căpitănie" (Pop — Oros, Dumănoiu, Tutovan), discuţii agasante între jucători (Oros, Dumănoiu) şi secretara federaţiei, Rodica Şiclovan, precum şi între aceasta şi colectivul tehnic (între altele, tovarăşa Şiclovan se consulta cu jucătorii, cu mult timp înainte de C.M., dacă aceştia sînt de părere să schimbe antrenorii, lucru pe care l-am aflat abia după C.M., dar care desigur a influenţat la timpul respectiv atitudinea sportivilor faţă de muncă, a alimentat neîncrederea acestora în noi).

Dacă n-ar fi existat toate aceste cauze de pregătire (unele laturi ale ei), disciplinar-educative şi conflictuale, echipa noastră masculină, cu tot handicapul valoric amintit, ar fi putut să se claseze totuşi pe unul din locurile 5—8.

Fireşte, se pune problema, după acest eşec dureros la jumătatea ciclului olimpic: ce perspective mai are voleiul nostru masculin în arena internaţională? **Părerea mea este că dacă se va continua să se lucreze pe plan general în aceeaşi confuzie organizatorică, rezultatele nu se vor îmbunătăţi. Din 1947, încoace, federaţia nu a urmărit o** idee de **dezvoltare a voleiului, în sensul de a trasa nişte jaloane şi de a urmări atingerea lor, de a fi consecventă în aplicarea măsurilor pentru îndeplinirea obiectivelor de performanţă,** în perspectivă. **Dimpotrivă, confuzia a fost adîncită de frecvente schimbări în Biroul federal, în comisiile federaţiei, în rîndul tehnicienilor de la loturi — de unde şi modificările permanente în concepţia de pregătire (căci în volei nu există o concepţie unitară!), de preocupările pentru lucruri mărunte, de unele decizii adesea păgubitoare (ce nu erau emanaţia colectivului federal, ci ale unei singure persoane care, pentru a le impune, invoca presupuse indicaţii venite de la persoane şi organe ierarhic superioare), de privirea voleiului românesc prin el însuşi şi nu în contextul internaţional...** Dacă, însă, se va acţiona ferm din punct de vedere organizatoric, cred că echipa noastră masculină se va califica pentru J.O. de la Moscova.

„FORMĂM LOTUL ŞI ÎNCEPEM PREGĂTIREA... CU OCHII ÎNCHIŞI!"

● *24 din cele 29 de jucătoare selecţionate au manifestat serioase carenţe de ordin fizic şi tehnic*

SANDI CHIRIŢĂ, antrenor al reprezentativei feminine: Ce trebuie să facă un antrenor al lotului? Să-şi piardă vremea cu corectarea deficienţelor tehnice ale jucătoarelor sau să se ocupe de realizarea unei echipe, a unui sistem tactic? Ei bine, eu la lot a trebuit să mă ocup de corectări tehnice, de îndreptarea unor deprinderi greşite! De ce? Pentru că, în afară de Dinamo şi Penicilina Iaşi, celelalte cluburi, cu deosebire cele studenţeşti şi şcolare, nu asigură un volum corespunzător în pregătire. Poate se supără colegii mei, **dar 24 din 29 de jucătoare au venit cu deficienţe în pregătirea tehnică şi fizică.** În această situaţie s-au aflat voleibalistele de la Farul Constanţa, C.S.U. şi C.S.Ş. Galaţi, Universitatea Timişoara, „U" Cluj-Napoca, Universitatea Craiova, Ştiinţa Bacău, C.S.Ş. 1 şi 2 Bucureşti.

Am întocmit, în primăvară, pentru fiecare sportivă o fişă în care am trecut carenţele care trebuiau eliminate în perioada cît s-au aflat în pregătire la club. Selecţionatele s-au întors însă la lot fără să fi îndreptat ceva. Lacunele tehnice – care ar trebui eliminate, prin pregătire serioasă la cluburi – ţin voleiul nostru în loc, chiar îl dau înapoi. Prin ele se explică randamentul sub nivelul cerinţelor al unor voleibaliste ca **Marilena Grigoraş, Irina Petculeţ, Iuliana Enescu, Doina Popescu, Maria Rusu, Dana Nicolaescu, Valerica Maier, Ildiko Gall** etc.

O altă problemă care trebuie rezolvată în viitor: pentru o mai bună urmărire a jucătoarelor tuturor echipelor, antrenorul de lot să fie degrevat de alte munci. Eu am sarcini la şcoală (unde sînt profesor), am echipa mea pe care trebuie să o pregătesc şi să o conduc în competiţii. Deci nu pot urmări cum se antrenează jucătoarele lotului, cum evoluează în campionat, deci nu pot interveni la momentul oportun, nu am cum să colaborez strîns cu antrenorul de club. Îndeobşte **formăm lotul şi începem pregătirea... cu ochii închişi** – deoarece selecţia nu poate fi obiectivă –, pentru ca apoi să renunţăm la unele dintre jucătoarele convocate iniţial cam la întîmplare, să le chemăm pe altele, aceasta în detrimentul pregătirii.

Cred, de asemenea, că **ar trebui să existe un colegiu de antrenori pentru fete şi unul pentru băieţi,** pentru că problemele sînt complet diferite şi comportă soluţii şi măsuri diferite. În acelaşi timp, să fie cuprinşi în acest colegiu toţi antrenorii de Divizia A. Acum, din colegiul de antrenori doar **Davila Plocon** şi **Doina Ivănescu** antrenează echipe de fete, restul sînt fie de la băieţi **fie persoane care n-au o legătură directă cu activitatea practică.**

Şi ar mai fi un lucru, din atît de multele pe care le avem de rezolvat. Dacă dorim să asigurăm un flux de promovare a jucătoarelor, atunci să existe obligativitatea ca fiecare echipă de Divizia A să aibă şi una de tineret, iar în prima formaţie să joace cel puţin o voleibalistă din propria pepinieră.

ASCENSIUNEA VOLEIULUI NOSTRU SPRE J. O. NECESITĂ O MUNCĂ INTENSĂ

(Urmare din pag. 1)

vă pentru ca voleiul românesc să păşească din sfera marilor incertitudini în cea a valorii dătătoare de siguranţă, în rîndul elitei din care a coborît atît de mult? Sînt întrebări la care încearcă să răspundă cele două pagini din numărul de astăzi al ziarului nostru consacrate problemelor voleiului.

Opiniile specialiştilor, circumscrise, în general, cauzelor care au generat recentele neîmpliniri, pun în evidenţă o serie de aspecte esenţiale din circuitul performanţei voleibalistice, conţin totodată unele soluţii menite să ducă la redresarea acestui sport. Extrapolînd cele mai importante idei din cîte au fost exprimate în urma analizei situaţiei actuale, rezultă că federaţia de volei se află în faţa unui complex de măsuri a cărui punere în practică necesită o muncă intensă, plină de dăruire şi răspundere, care se impunea cu mult timp în urmă.

● **În primul rînd, este nevoie de un stil de lucru mai dinamic, axat pe probleme esenţiale ale mişcării voleibalistice, stil pe care trebuie să şi-l însuşească grabnic un activ federal devotat, preocupat totalmente de destinele acestui sport.**

● **S-a dovedit — dar numai atît nu este suficient! — că la nivelul bazei de performanţă se lucrează puţin, că mulţi antrenori nu contribuie cu nimic la creşterea de valori autentice; că se trece cu multă uşurinţă şi lipsă de răspundere peste unele laturi ale instruirii; că ţelul unităţilor formative a devenit acela al obţinerii unor clasificări nesemnificative în competiţii de juniori; că profesorii-antrenori greşesc la capitolul selecţiei, lucrînd fie cu elemente mărunte de statură (îndemînatice la vîrsta junioratului, dar fără perspective în marea performanţă), fie cu tineri foarte înalţi, dar lipsiţi de alte calităţi indispensabile performerului. De aici, nevoia unei orientări noi, a unei determinări generale spre o muncă de calitate, care să ia locul activităţii formale, predominant cantitative.**

● **Maniera de lucru, rezultatele internaţionale ale echipelor noastre la toate eşaloanele arată că din punctul de vedere al metodicii, al concepţiei de pregătire, tehnicienii noştri au rămas mult în urmă, ceea ce impune o serioasă şi urgentă documentare ştiinţifică de specialitate, o reciclare a tuturor celor ce lucrează în performanţă, conturarea unei concepţii unitare în selecţie şi pregătire. Şi poate se va ajunge, în sfîrşit, la concluzia că I.E.F.S. încă nu dă voleiului cadre temeinic pregătite.**

● **Valorile care apar, totuşi, în voleiul nostru — desigur, puţine faţă de posibilităţi — sînt de regulă canalizate spre două-trei cluburi, în ideea concentrării lor pentru o mai lesnicioasă cuprindere în loturile naţionale. O idee care s-a dovedit păgubitoare, întrucît multe dintre aceste elemente au fost stopate de banca rezervelor, în loc să crească valori în competiţii.**

● **Pentru a găsi un cadru propice progresului, sportivii au nevoie de o activitate mai bogată în conţinut, de un volum de lucru superior, pentru că actualmente acesta se situează cu mult sub nivelul internaţional. De asemenea, trebuie găsite modalităţi viabile de a se menţine în pregătire, pe parcursul întregului an, întreaga masă de voleibalişti, soluţie care ar determina un spor substanţial în bagajul (acum deficitar) tehnico-tactic al sportivilor noştri.**

● **Mari deficienţe s-au constatat în selecţia şi pregătirea loturilor reprezentative, rezultatele lor internaţionale slabe datorîndu-se deopotrivă unei etapizări nejudicioase, întîrzierii în omogenizarea nucleelor de bază, lipsei concepţiei de joc, a superficialităţii manifestate de antrenori şi sportivi, precum şi de cei ce aveau datoria să controleze şi să îndrume munca de pregătire.**

De curînd au fost luate unele măsuri administrative (împotriva jucătorilor şi antrenorilor — mai drastice ca altădată, poate şi pentru... a scoate din cauză conducerea federaţiei!) şi de fond, determinate de comportarea nesatisfăcătoare a echipei masculine la C.M. Dar complexul de măsuri de fond va trebui întregit şi mai ales transpus grabnic în fapt. Simpla enunţare a măsurilor (şi avem, din păcate, destule exemple în acest sens) nu va readuce — fireşte — voleiul românesc pe poziţii fruntaşe în ierarhia internaţională, nu-i va asigura peste doi ani, şi nici mai apoi, prezenţa în arena olimpică.

Pagini realizate de **Aurelian BREBEANU** şi **Emanuel FANTANEANU**
Foto: **Dragoş NEAGU**